

ה"ת 25325/01/14 - לי פדידה נגד ליאוניד שרמן, מדינת ישראל - משרד חקירות הונאה, מחוז חוף

בית משפט השלום בעכו

ה"ת 25325-01-14 פדידה נ' שרמן ואח' 20 ינואר 2014
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת ג'ני טנוס
מבקשת	לי פדידה ע"י עו"ד באסל פלאח
נגד	1. ליאוניד שרמן ע"י עו"ד רועי קורן
משיבים	2. מדינת ישראל - משרד חקירות הונאה, מחוז חוף

החלטה

הבקשה שלפניי היא להחזרת רכב מסוג יונדאי מס' רישוי 21-245-73 (להלן - "**הרכב**") אשר נתפס במסגרת חקירה משטרתית שהתנהלה אצל המשיבה מס' 2 במשרד חקירות הונאה במחוז חוף.

עיקר טענות הצדדים:

המבקשת טוענת כי היא הבעלים של הרכב ורכשה אותו ממגרש רכבים בתום לב ובתמורה מלאה לפי תנאי תקנת השוק, מבלי שהיא מעורבת או חשודה בדרך כלשהי בחקירה המשטרתית המתנהלת בקשר לרכב.

עוד טוענת המבקשת, כי ניגשה מיוזמתה למשרדי המשיבה 2 לצורך מסירת עדות בקשר לחקירה המתנהלת סביב הרכב, ואף הגיעה לשם עם הרכב ביודעה כי המשיבה 2 מתכוונת לתפוס אותו בשל החקירה, והרכב אכן נתפס.

המשיבה 2 הגישה תגובה מטעמה ובה ציינה, כי בתאריך 18.11.13 הוגשה תלונה ע"י המשיב 1, מר לאוניד שרמן, הבעלים המקורי של הרכב, ובה טען כי מכר את הרכב למר אסעד אמארה (להלן - "**החשוד**") והתמורה שולמה לו ע"י האחרון באמצעות המחאה. בעקבות כך, הועברה הבעלות ברכב על שמו של החשוד אשר קיבל לידייו את החזקה בו. לימים, התגלה למשיב 1 כי המחאה לא כובדה משום שמדובר בהמחאה מזויפת החשודה כגנובה, ומכאן התלונה במשטרה.

המשיבה 2 הוסיפה וצינה כי ברשותה 23 תלונות נוספות מאנשים אחרים שנפלו קורבן למעלליו של החשוד אשר קיבל מהם רכבים במרמה וללא תשלום תמורה, כפי שנעשה עם המשיב 1.

כעת משהסתיימה החקירה, המשיבה 2 אינה מתנגדת להחזרת הרכב, אך מכיוון שהמבקשת וגם המשיב 1 טוענים לזכות בו, היא ביקשה להותיר את ההחלטה בעניין לקביעת בית המשפט אשר יחליט למי מבין השניים יש להחזיר את הרכב.

המשיב 1 לא הגיש תגובה בכתב, ואולם עמדתו הוצגה באמצעות בא כוחו בדיון שהתקיים בפניי היום, ולפיה יש להשיב את הרכב לידי הבעלים של הרכב, ומשום שעל המקרה דנן לא חלה תקנת השוק.

דין:

תקנת השוק שהמבקשת נסמכת עליה, דנה בקונפליקט שבין רוכש נכס בתום לב ובין אדם שמכירת הנכס פוגעת בזכויותיו לגבי הממכר, ומסדירה את תנאי התחרות בין רוכש בתום לב לבעלים המקוריים של הנכס.

סעיף **34 לחוק המכר, תשכ"ח - 1968**, מונה את התנאים שבהתקיימם עוברת הבעלות לקונה כשהיא נקיה מכל זכות אחרת בממכר, וזאת אף אם המוכר לא היה בעל הממכר או לא היה זכאי להעבירו לקונה, וזאת לשון הסעיף:

"נמכר נכס נד ע"י מי שעוסק במכירת נכסים מסוגו של הממכר, והמכירה היתה במהלך הרגיל של עסקיו, עוברת הבעלות לקונה נקיה מכל שעבוד, עיקול וזכות אחרת בממכר, אף אם המוכר לא היה בעל הממכר או לא היה זכאי להעבירו כאמור, ובלבד שהקונה קנה וקיבל אותו לחזקתו בתום לב".

בנסיבות המקרה שבפניי, אין ולא יכולה להיות מחלוקת, כי הממכר מתייחס לנכס נד (רכב) שהגיע בסופו של דבר לחזקתה של המבקשת בתור קונה. כמו כן, אין מחלוקת לגבי תום ליבם של כל המעורבים בדבר, למעט כמובן החשוד עצמו. ולכן, כל שיש לבחון עתה הוא, האם מתקיימים יתר התנאים המנויים בסעיף הנ"ל.

לאחר שבחנתי את הבקשה ואת המסמכים המצורפים לה, אני מוצאת כי המבקשת לא עמדה בנטל להוכיח חלק מיסודותיה של תקנת השוק, ובמה דברים אמורים?

ראשית כל, המבקשת לא צרפה לבקשתה הסכם מכר אודות רכישת הרכב ממגרש הרכבים 'רכב הובי' ששייך למר ניסים פדידה, שהוא גם אביה. ואולם, גם אם אצא מנקודת הנחה כי בין המבקשת לבין אביה לא נחתם הסכם בכתב לאור יחסי הקרבה ביניהם, המבקשת לא מפרטת בבקשתה מתי רכשה את הרכב, באיזה תנאים, ומתי הושלמה העסקה בנדון. ערה אני אומנם לטיעוני בא כוחה, כי היא שילמה לאביה בעד הרכב סכום של 15,000 ש"ח ואף מסרה לו רכב אחר שהיה ברשותה, ואולם הטיעון בנקודה זו נותר כללי ביותר ולא נתמך בראיות כלשהן. יודגש שוב, פרטים אלה לא נטענו בבקשה ולא נתמכו בתצהיר של המבקשת או מי מטעמה.

הגם שדרישת התמורה אינה מוזכרת בצורה מפורשת בסעיף 34 לחוק המכר, ואולם ברור מתוך נוסח הסעיף כי דרישה זו נגזרת מעצם מהותה של עסקת מכר כקניה של נכס בעד תמורה וגם הצדדים התייחסו לכך בטיעוניהם.

על יסוד הנימוקים שצונו לעיל אני קובעת, כי המבקשת לא פירטה בבקשתה ולא הוכיחה כי נתנה תמורה בעד הרכב, ואם כן, מה היה גובה התמורה, ולכן תקנת השוק אינה חלה עליה.

למעלה מן הצורך רואה אני לנכון להוסיף ולציין, כי המבקשת לא יכולה להנות מתחולת תקנת השוק על העסקה הקודמת בשרשרת, קרי על העסקה שנעשתה עם אביה, על מנת לרפא את קביעתי בדבר אי תחולת תקנה השוק לגביה.

כפי שציינתי מקודם, המבקשת טוענת כי רכשה את הרכב מאביה שהינו סוחר רכבים ובעל מגרש למכירה וקניית רכבים 'רכב הובי'. מזיכרון הדברים שצורף לבקשה עולה, כי הוא מתייחס לעסקה שנכרתה בין החשוד כמוכר הרכב לבין 'רכב הובי' כקונה. כמו כן, לבקשה צורפו אמסכתאות אשר מבססות את הטענה, כי 'רכב הובי' אכן שילם תמורה לחשוד בעד הרכב, ולכאורה ניתן היה לסבור, כי 'רכב הובי' באמצעות מר פדידה ניסים, אביה של המבקשת, הוא קונה תם לב ובעד תמורה. אלא מה, לא נטען וממילא לא הוכח, כי החשוד עוסק במכירת רכבים וכי העסקה בין השניים נעשתה במהלך הרגיל של עסקי החשוד.

לפיכך, גם מר פדידה אינו יכול להינות מתקנת השוק.

בנסיבות אלה, אני מורה על שחרור הרכב התפוס בידי המשיבה 2 לידיו של המשיב 1.

לאור התוצאה, אני מורה על דחיית הבקשה.

אין צו בגין הוצאות.

המזכירות תמציא עותק מההחלטה לכל הצדדים.

ניתנה היום, י"ט שבט תשע"ד, 20 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.